

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Bc. J. Č.**
X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
Jeremenkova 1191/40a, 779 11 Olomouc

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2025, č. j. KUOK 115873/2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce dostal pokutu 8 000 Kč za dva přestupky: znevážení úřední osoby a ublížení na cti. V žalobě vznáší plno převážně formálních námitek, ve kterých zpochybňuje rozhodnutí správních orgánů po procesní stránce. Kromě toho ale napadá i jejich skutkové závěry. A uloženou pokutu považuje za nepřiměřenou. Žádná ze žalobcových námitek však není důvodná.

II. Rozhodnutí správních orgánů

Shrnutí obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně

2. Městský úřad Konice, odbor vnitřních věcí (*městský úřad*) rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, čj. KON 9943/2025 (*rozhodnutí městského úřadu*), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích (znevážení úřední osoby) a přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona (ublížení na cti).
3. Žalobce se jich podle městského úřadu dopustil tím, že dne 7. 6. 2024 dopoledne při kontrolní prohlídce opěrné zdi na pozemku parc. č. st. X v k. ú. X (adresa P. č. p. X) označil přítomné úřednice stavebního úřadu A. P., D. Š. a Ing. K. S. za „hloupé a pitomé úřednice“ a dvakrát se pokusil vytrhnout měřicí pásmo z ruky D. Š. Dále slovně napadl přítomného souseda J. M. výrazem „blběj čistič bazénů“ a přítomnou sousedku M. V. výrazy „slepý lazar, slepejš, že neví, kam se dívá“. Tím žalobce znevážil postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci a jiného hrubě urazil na cti. Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 8 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Pokud jde o předcházející procesní průběh, tak městský úřad na 4. 10. 2024 nařídil ústní jednání. Dne 25. 9. 2024 podal žalobce námitku podjatosti referenta městského úřadu a dne 3. 10. 2024 požádal o předvolání svědků. Z jednání se omluvil. Ústní jednání se kvůli námitce podjatosti nekonalo. Nové ústní jednání městský úřad nařídil na 14. 3. 2025. Na žádost žalobce ho přeložil na 21. 3. 2025. V tento den již jednání proběhlo. Žalobce při něm odmítl ověření své totožnosti, předal městskému úřadu své vyjádření, odmítl podepsat poučení a souhlasil s projednáním v jeho nepřítomnosti. Požádal také o kopii protokolu o jednání. Žalobcova matka, kterou žalobce navrhl jako svědkyni, předala městskému úřadu svoji výpověď, nechala se ztotožnit a poučit. Spolu se žalobcem ale poté odešla.
5. Před zahájením projednávání přestupku se městský úřad pokusil o smír ve věci přestupku proti občanskému soužití. Žalobce již nebyl přítomen a J. M. s M. V. smír odmítli. Jako svědky městský úřad vyslechl J. M., M. V., D. Š., A. P. a Ing. K. S. Jako listinný důkaz provedl protokol z kontrolní prohlídky ze dne 7. 6. 2024. Z těchto důkazů podle městského úřadu vyplynuly skutečnosti uvedené výše v bodě 3. Po ústním jednání dal městský úřad účastníkům možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
6. Městský úřad hodnotil důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Výpovědi pěti vyslechnutých svědků shledal vzájemně konzistentními a v zásadních bodech totožnými. O jejich věrohodnosti neměl pochybnosti. Odpovídaly obsahu protokolu z kontrolní prohlídky, z nějž mimo jiné vyplývá, že žalobce napadal účastníky kontrolní prohlídky a zástupce stavebního úřadu nevybíravými způsoby. Skutečnost, že žalobce odmítl protokol podepsat, neměla vliv na jeho důkazní hodnotu ani na právní posouzení věci. Výpovědi žalobce a jeho matky městský úřad hodnotil jako účelové a nevěrohodné, protože stály v izolaci a bez opory v ostatních důkazech. Nevěrohodnost vyjádření žalobce dokresloval i fakt, že se žalobce domáhal přerušení přestupkového řízení kvůli stížnosti na nezákonný výkon činnosti úřednice stavebního úřadu, kterou podal dva dny předtím.
7. Po právní stránce městský úřad vyšel z toho, že přestupek znevážení úřední osoby podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích lze spáchat tehdy, pokud dotčená úřední osoba nevystupuje za sebe, ale za veřejnou moc. Přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona vyžaduje hrubé narušení občanského soužití přesahující

rámec nevhodnosti či nezdvořilosti. V otázce výkladu narušení občanského soužití městský úřad odkázal na judikaturu, podle které je podstatnou podmínkou ublížení na cti výrok urážlivý nebo zesměšňující a pachatelovo vědomí o hanlivosti výroku v daném společenském kontextu.

8. Při stanovení výše pokuty městský úřad přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, způsobu jeho provedení, míře zavinění a pohnutce žalobce. Za přitěžující okolnosti považoval úmyslné jednání, skutečnost, že žalobce cílil posměšné výrazy na zdravotní postižení poškozené osoby, a diskriminační charakter tohoto jednání. Pokutu 8 000 Kč uložil v horní polovině zákonné sazby s poukazem na preventivní i represivní funkci správního trestu.

Odvolání žalobce

9. Žalobce se odvolal. Jádrem odvolání je tvrzení, že výsledek řízení spočívá na nepravdivých výpovědích zaujatých svědků a úřednic stavebního úřadu, které žalobci opakovaně způsobují újmu v souvislosti s dlouhodobými sousedskými spory.
10. Žalobce vznesl řadu procesních námitek. Před vydáním rozhodnutí neměl možnost se seznámit s podklady ze spisu, takže neví, které písemnosti byly do spisu zařazeny po ústním jednání. A. P., D. Š. a Ing. K. S. nejsou v rozhodnutí jednoznačně identifikovány, neboť u nich není uvedeno datum narození ani adresa trvalého bydliště. Výrok rozhodnutí neobsahuje údaj o místní ani věcné příslušnosti městského úřadu k projednání přestupků. Ve spise dále chybí svědecká výpověď statika Ing. K. M., a žalobce proto žádá o doplnění spisu.
11. Žalobce zpochybnil procesní postavení J. M. a M. V. Městský úřad jim rozhodnutí podle rozdělovníku doručil jako účastníkům řízení, nikoli jako svědkům. A. P., D. Š. a Ing. K. S. naopak rozhodnutí nezaslal. Z rozhodnutí tak není zřejmé, jaké procesní postavení mají jednotlivé osoby v řízení.
12. Žalobce poukazuje na nesoulad mezi výroky rozhodnutí. Výrok č. 1 shledává vinu za dva přestupky podle § 5 odst. 1 písm. b) a § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, zatímco výrok č. 2 o pokutě odkazuje jen na § 7 odst. 4 písm. a) téhož zákona, jímž se stanoví pouze maximální výše pokuty za přestupek proti občanskému soužití. Z výroku o pokutě proto není patrné, na základě jakého zákonného zmocnění městský úřad uložil sankci za přestupek podle § 5 odst. 1 písm. b). Z výroku č. 1 navíc není zřejmé, pod který ze dvou přestupků městský úřad podřadil jednání spočívající v označení úřednic za „hloupé a pitomé“.
13. Ve věci samé žalobce popírá, že by při kontrolní prohlídce dne 7. 6. 2024 použil vůči úřednicím stavebního úřadu výrazy, které mu jsou kladeny za vinu. Uvádí, že A. P. s D. Š. vstoupily na soukromý pozemek nezákonně, bez předchozí výzvy k účasti na kontrolní prohlídce, a to i přes upozornění, že k tomu nemají oprávnění. Řešení oplocení probíhalo na pozemku parc. č. X v k. ú. P., jenž je ve vlastnictví žalobcovy matky. Žalobce kategoricky odmítá, že by docházelo k jakémukoli přetahování o měřicí pásmo nebo k jeho vytrhávání.
14. Žalobce popírá, že by J. M. řekl výraz „blbej čistič bazénu“. Tvrdí, že použil pouze slova „drzej soused, neskutečnej důchodce“. Jako důkaz nabízel videozáznam. Zároveň upozorňuje, že M. proti němu podal podnět ve věci přestupku projednávaného u městského úřadu, a dovozuje, že M. výpověď je motivována snahou o pomstu. Stejně tak popírá, že by M. V. sdělil výroky připisované mu ve výroku rozhodnutí. Podle svého tvrzení jí řekl pouze „když na to nevidí, tak proto si nepřečte doručenku“. I k tomuto bodu nabízel videozáznam.

15. Žalobce také namítá, že městský úřad v rozhodnutí vůbec nezohlednil dva videozáznamy, které mu žalobce zaslal dne 24. 3. 2025. Tyto záznamy narušují vnitřní konzistenci a důkazní hodnotu ostatních provedených důkazů a rozrušují řetězec důkazů, o který se správní orgán opřel.
16. Žalobce popírá, že by městský úřad před zahájením projednávání přestupku usiloval o smír. Možnost smíru mu vůbec nenabídl, a proto ke smíru nemohlo dojít. Ing. K. S. pak žalobce z obvinění vylučuje s tím, že jí nebylo způsobeno žádné příkoří. Poukazuje na to, že nebyla oprávněnou úřední osobou pro věci opěrné zdi v P. Žádal proto o její vymazání z obvinění.
17. Výši pokuty 8 000 Kč žalobce považoval za zcela neadekvátní. Městský úřad podle jeho názoru zcela opomněl zohlednit, že v evidenci přestupků nemá žádný zapsaný přestupek, což je pro stanovení výše sankce zásadní skutečností. K odvolání žalobce přiložil dva videozáznamy z místa jednání, výzvu ke kontrolní prohlídce a příkaz o přestupku J. M.

Rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce

18. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 8. 10. 2025, čj. KUOK 115873/2025. Výrokem I. změnil nákladový výrok rozhodnutí městského úřadu tak, že výši nákladů řízení zvýšil z 1 000 Kč na 2 500 Kč. Výrokem II. rozhodnutí městského úřadu ve zbytku potvrdil.
19. Ve věci samé žalovaný shledal, že městský úřad zjistil skutkový stav v rozsahu, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Skutkový závěr o průběhu události dne 7. 6. 2024 potvrdil jako správný. Uzavřel, že žalobce označil pracovníce stavebního úřadu za „hloupé a pitomé úřednice“, pokusil se dvakrát vytrhnout měřicí pásmo z rukou D. Š., přičemž došlo k přetahování o toto pásmo, a dále hrubě slovně napadl J. M. a M. V. Tyto závěry prokázaly konzistentní a vzájemně se podporující výpovědi pěti svědků a protokol z kontrolní prohlídky.
20. Po právní stránce žalovaný potvrdil, že žalobce naplnil znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích tím, že hrubými urážkami úmyslně ublížil na cti J. M. a M. V. Výrok vůči J. M. žalovaný vyhodnotil jako pejorativní snižování jeho pracovní činnosti a osobní důstojnosti. Výroky vůči M. V. hodnotil jako zvláště intenzivní zásah do její cti, neboť mířily na její zdravotní stav. Žalobce rovněž naplnil znaky přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť označení tří pracovních stavebního úřadu za „hloupé a pitomé úřednice“ přímo zpochybňovalo jejich odbornou způsobilost a bylo způsobilé narušit autoritu úředních osob při výkonu pravomoci. Závažnost tohoto jednání umocnilo fyzické bránění úřednímu úkonu prostřednictvím zásahů do měřicích prací.
21. Pokutu 8 000 Kč odvolací orgán posoudil jako zákonnou a přiměřenou. Správní orgán I. stupně správně aplikoval absorpční zásadu podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a uložil trest podle ustanovení vztahujícího se na nejzávažnější přestupek, jímž byl přestupek ublížení na cti. Maximální výše pokuty činila 10 000 Kč pro oba přestupky shodně. Bezúhonnost žalobce byla zohledněna jako polehčující okolnost, avšak s ohledem na převažující přitěžující okolnosti byla pokuta uložena ve výši odpovídající 8/10 zákonné sazby. Tuto výši odvolací orgán neshledal likvidační.
22. Změnu výroku o nákladech řízení odvolací orgán odůvodnil tím, že řízení bylo zahájeno dne 25. 9. 2024, tj. po 1. 7. 2024. Na řízení zahájená po tomto datu se vztahuje sazba paušálních nákladů ve výši 2 500 Kč podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. ve znění

vyhlášky č. 145/2024 Sb. *Zákaz reformationis in peius* (změny k horšímu) se na výrok o nákladech řízení nevztahuje.

23. K procesním námitkám žalobce žalovaný uvedl, že se žalobce s podklady spisu mohl seznámit kdykoli od skončení ústního jednání dne 21. 3. 2025 do vydání rozhodnutí dne 30. 5. 2025, avšak tuto možnost nevyužil. Po ústním jednání do spisu ve věci samé přibyly pouze dokumenty předložené samotným žalobcem a doklady ke svědeckému. Identifikace svědků jménem a příjmením byla dostačující, protože § 68 odst. 2 správního řádu vyžaduje plnou identifikaci pouze u účastníků řízení, nikoli u svědků. Příslušnost městského úřadu plynula z veřejnoprávní smlouvy uzavřené s obcí P. [§ 105 zákona o odpovědnosti za přestupky, v souladu s § 60 odst. 2 písm. c) a d) téhož zákona]. Neuvedení příslušných zákonných ustanovení ve výroku bylo vadou bez vlivu na zákonnost rozhodnutí. Svědecká výpověď Ing. M. nebyla nezbytná, protože podepsal protokol z kontrolní prohlídky, v němž potvrdil žalobcovo jednání. Skutkový stav byl dostatečně prokázán provedenými důkazy.
24. K dalším námitkám žalobce žalovaný uvedl, že J. M. a M. V. měli postavení osob přímo postižených spácháním přestupku ublížení na cti ve smyslu § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky. V řízení byli vyslechnuti jako svědci. A. P., D. Š. a Ing. K. S. měly postavení svědků. Proto jim rozhodnutí oznámeno nebylo.
25. Jednočinný souběh obou přestupků pak nevyžaduje ve výroku oddělené přiřazení jednotlivých dílčích jednání ke konkrétní skutkové podstatě. Postačí souhrnná skutková a právní věta. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích ke svému naplnění nevyžaduje, aby k jednání došlo na veřejném prostranství, ani vznik škody nebo újmy. Přestupek spočívající ve znevážení Ing. K. S. byl proto prokázán bez ohledu na to, zda jí vznikla konkrétní újma.
26. Námitku o nepravdivosti tvrzení o pokusu o smír žalovaný odmítl s tím, že z protokolu o ústním jednání vyplývá, že J. M. a M. V. smír odmítli. Žalobcova přítomnost na jednání by na výsledku nic nezměnila. Popření konkrétních výroků vůči J. M. a M. V. neobstálo proti ucelenému řetězci důkazů. Videozáznamy zachycovaly pouze vybrané části události, nikoli její celý průběh. Žalobcovo tvrzení o pomstě úřednic zůstalo nepodložené a nemělo přímou souvislost s projednávanou věcí.

III. Žaloba

27. **Žalobce** vznáší několik skupin námitek, které se soud pokusí strukturovat (žalobce je totiž na některých místech opakuje a jeho argumenty vznesené na různých místech žaloby se tak překrývají).

Procesní pochybení

28. Žalobce namítá, že ho před vydáním rozhodnutí o přestupku městský úřad neinformoval o tom, že do spisu přibyly nové podklady, a nevyzval ho, aby se s nimi seznámil. S ohledem na vzdálenost svého bydliště v Karlovarském kraji od sídla správního orgánu v Konici neměl reálnou možnost průběžně a bez předchozí výzvy nahlížet do spisu a zjišťovat jeho aktuální obsah.
29. Žalobce dále uvádí, že správní orgán do spisu nezaložil svědeckou výpověď Ing. K. M. a tento svědek nebyl k výsledku předvolán. Žalobce proto nemohl svědkovi klást otázky k okolnostem údajných přestupků, čímž byl podle jeho názoru zkrácen na procesních právech. Výsledku svědka se výslovně domáhá a žádá, aby mu bylo umožněno být přítomen u jeho výsledku.

30. Žalobce popírá pravdivost tvrzení v rozhodnutí, podle něž se správní orgán před zahájením projednávání přestupku pokusil obviněného a přímo postižené osoby usmířit a ke smíru nedošlo. Žalobce trvá na tom, že o možnosti smíru nebyl vůbec informován, a ke smíru proto nemohlo dojít.
31. Žalobce pak namítá, že jeho žádost o vymazání Ing. K. S. z obvinění zůstala zcela bez vypořádání. Přitom nebyla oprávněnou úřední osobou pro řešení opěrné zdi v P., tato lokalita nespadá do její územní působnosti. Přestupkem nemohla být poškozena.
32. Žalobce poukazuje na to, že správní orgán prvního ani druhého stupně nedoručil rozhodnutí A. P., D. Š. ani Ing. K. S. Krajský úřad v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že mají postavení svědkyň, nikoliv osob přímo postižených přestupkem, a rozhodnutí se jim proto nedoručuje. Žalobce toto odlišení zpochybňuje.

Formální vady výroku rozhodnutí

33. Žalobce shledává ve výroku rozhodnutí o přestupku vadu spočívající v absenci určení místní příslušnosti městského úřadu k projednání věci. Stejnou vadou trpí výrok i z hlediska věcné příslušnosti, neboť neobsahuje odkaz na zákonné ustanovení, které ji zakládá.
34. Žalobce dále uvádí, že z výroku rozhodnutí nelze zjistit, zda bylo jednání spočívající ve výroku „hloupé a pitomé úřednice“ kvalifikováno jako přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, nebo jako přestupek proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Upozorňuje rovněž na nesoulad mezi výrokem č. 1, který zmiňuje oba uvedené přestupky, a výrokem č. 2, jenž jako sankční ustanovení odkazuje pouze na § 7 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích, upravující maximální výši pokuty výlučně za přestupek proti občanskému soužití.
35. Žalobce dále poukazuje na to, že u tří osob – A. P., D. Š. a Ing. K. S. – nejsou v rozhodnutí uvedena data narození ani adresy trvalého bydliště. J. M. a M. V. jsou podle žalobce identifikováni dostatečně.

Skutkové a důkazní námitky

36. Žalobce popírá, že by dne 7. 6. 2024 na místě řekl A. P. a D. Š., že jsou „hloupé a pitomé úřednice.“ Argumentuje tím, že slova „pitomá“ a „hloupá“ jsou synonyma a dané spojení by tak postrádalo smysl. Z toho dovozuje, že si tuto formulaci obě úřednice vymyslely. Jako motiv nepravdivého obvinění označuje pomstu za to, že žalobce v minulosti opakovaně podával podněty na stavební úřad, které krajský úřad z přibližně 95 % shledal důvodnými a na jejichž základě byla rozhodnutí stavebního úřadu rušena. Toto vysvětlení má být podle žalobce potvrzeno svědeckou výpovědí jeho matky, jež je již ve spise.
37. Žalobce popírá výpověď J. M., podle níž mu žalobce řekl, že je „blbej čistič bazénu.“ Uvádí, že mu jen řekl „drzej soused, neskutečnej důchodce.“ Jako důkaz předložil videozáznam. Upozorňuje rovněž, že J. M. byl v minulosti sám projednáván pro přestupek, a svým jednáním vůči žalobci se mu mstí za podání tohoto oznámení.
38. Žalobce popírá i výpověď M. V., podle níž jí měl říci „slepej lazar, slepejš, že neví, kam se dívá.“ Řekl jí pouze: „když na to nevidíš, tak proto si nepřečte doručenkou.“ Ke své verzi též doložil videozáznam. Svědecká výpověď matky žalobce a výpověď žalobce samotného jsou již ve spise.

39. Žalobce namítá, že městský úřad v rozhodnutí zcela opomenul dva videozáznamy, které žalobce zaslal do spisu dne 24. 3. 2025. Tyto záznamy podle žalobce narušují vnitřní konzistenci a důkazní hodnotu ostatních provedených důkazů a zpochybňují řetězec důkazů, o němž se správní orgán účelově opírá.
40. Žalobce popisuje skutkový děj ze svého pohledu takto: jednání na místě dne 7. 6. 2024 bylo svoláno výhradně za účelem řešení opěrné zdi ve vlastnictví M. V.. A. P. a D. Š. vstoupily i přes upozornění žalobce na soukromý pozemek parc. č. X v k. ú. P., který je ve vlastnictví žalobcovy matky, aniž by k tomu měly zákonný podklad v podobě výzvy k účasti na kontrolní prohlídce stavby. Na místě se pokoušely zaměřit a řešit dočasné oplocení. Žalobce kategoricky odmítá tvrzení o přetahování o měřicí pásmo nebo jeho vytrhávání. Uzavírá, že k narušení veřejného pořádku nedošlo, neboť příčinou celé situace bylo nezákonné jednání samotných úřednic.

Námitka nepřiměřenosti sankce

41. Žalobce považuje pokutu ve výši 8 000 Kč za zcela nepřiměřenou. Správní orgán podle něj nezohlednil, že žalobce nemá v evidenci přestupků žádný záznam, přestože tato skutečnost má mít zásadní vliv na stanovení výše sankce. Žalobce hodnotí uloženou pokutu jako stanovenou u horní hranice zákonné sazby bez náležitého individuálního odůvodnění.

IV. Vyjádření žalovaného

K procesním námitkám

18. K námitce neseznámení se spisem žalovaný uvádí, že žalobce byl ve výzvě k ústnímu jednání řádně poučen o právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům. Žalobce poté výslovně souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti, čímž se tohoto práva vzdal. Po ústním jednání navíc do spisu nepříbyly žádné podklady mající vliv na věc samou a žalobce měl po celou dobu možnost do spisu nahlížet.
19. K námitce nedoručení rozhodnutí svědkyním žalovaný vysvětluje, že vystupovaly v řízení právě jako svědkyně, jimž zákon doručení rozhodnutí neukládá. Naproti tomu J. M. a M. V. měli postavení osob přímo postižených spácháním přestupku ve smyslu § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky. Rozhodnutí jim proto bylo oznámeno.
20. K námitce pokusu o smír žalovaný trvá na tom, že městský úřad splnil zákonnou povinnost podle § 7 odst. 8 zákona o některých přestupcích. Ke smíru nedošlo z objektivního důvodu: osoby přímo postižené přestupkem možnost smíru výslovně odmítly. Smír tak byl vyloučen bez ohledu na to, zda se jednání účastnil žalobce, který ostatně sám souhlasil s jeho konáním bez své přítomnosti.

K formálním vadám výroku

21. K námitkám týkajícím se identifikace svědků žalovaný odkazuje na § 68 odst. 2 správního řádu, jenž ukládá přesně identifikovat účastníky řízení, nikoli svědky. Svědkyně byly v řízení označeny dostatečným způsobem.
22. K námitce místní příslušnosti žalovaný uvádí, že městský úřad Konice byl místně příslušný na základě veřejnoprávní smlouvy s obcí P. Případné neuvedení příslušných ustanovení přímo ve výroku rozhodnutí nepředstavuje vadu způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí, neboť příslušnost byla dána a fakticky vykonávána.

K důkazním námitkám

23. K nevyslechnutí Ing. M. žalovaný uvádí, že jmenovaný byl přítomen kontrolní prohlídce a svým podpisem stvrdil správnost záznamu, aniž vznesl jakékoli výhrady. Neexistoval proto důvodný předpoklad, že by jeho výslech přinesl nové nebo odlišné skutečnosti. Správní orgán je povinen provést důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, nikoli vyčerpat všechny navrhované důkazy. Skutkový stav byl v dané věci spolehlivě prokázán jinými důkazy.
24. K videozáznamům předloženým žalobcem žalovaný konstatuje, že zachycují pouze krátké, vybrané fragmenty děje, a nejsou proto způsobilé zpochybnit ucelený a vnitřně konzistentní řetězec důkazů. Samotné popření výroků žalobce vůči J. M. a M. V. nemůže zvrátit vzájemně souladná svědectví pěti svědků ani obsah protokolu stavebního úřadu zachycující vyjádření žalobce na místě.

K právní kvalifikaci jednání

25. Žalovaný vysvětluje, že jednání žalobce bylo kvalifikováno jako jednočinný souběh dvou přestupků – přestupku znevážení postavení úřední osoby při výkonu pravomoci podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích a přestupku ublížení na cti podle § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Obě skutkové podstaty byly ve výroku rozhodnutí uvedeny a jejich naplnění bylo v odůvodnění vyloženo.
26. K námitce týkající se Ing. K. S. žalovaný podotýká, že skutková podstata přestupku znevážení úřední osoby nevyžaduje vznik škody ani jiné újmy na straně postižené osoby. Ochranou zájmu chráněného tímto přestupkem je autorita a postavení úřední osoby, které byly žalobcovými výroky dotčeny i v případě Ing. K. S. Námitku o motivaci úřednic pomstou žalovaný odmítá jako nepodloženou a z hlediska posouzení zákonnosti řízení irelevantní.

K výši sankce

27. Žalovaný hájí i přiměřenost pokuty ve výši 8 000 Kč. Při jejím stanovení byly podle žalovaného zohledněny forma zavinění (přímý úmysl), zásah do více chráněných zájmů zahrnujících čest postižených osob, autoritu a nerušený výkon úřední činnosti, skutečnost, že jedna z urážek mířila na zdravotní stav dotčené osoby, maření výkonu úředního úkonu a přítomnost dalších osob při incidentu. Žalovaný přiznává, že byla vzata v potaz dosavadní přestupková bezúhonnost žalobce, nicméně přitěžující okolnosti podle žalovaného převážily. Pokuta plní i svůj preventivní účel.

V. Jednání před soudem

28. Soud nejprve nařídil jednání na 26. 2. 2026. Žalovaný se z něj omluvil. V průběhu dokazování žalobce přišel s novým důkazním návrhem. Tvrdil, že má k dispozici další videozáznamy ze své kamery, která se aktivuje na pohyb. Tyto videozáznamy podle něj zachycují veškeré jednání, během kterého mělo dojít k jeho přestupkům. Měly dokazovat, že neřekl a neudělal, z čeho ho správní orgány viní. Soud jednání za účelem provedení těchto důkazů odročil. Učinil tak ze dvou důvodů. Jednak kvůli požadavkům kybernetické bezpečnosti. Poučil žalobce, že bude nutné, aby odkaz na svůj Google disk zaslal soudu, který by ho zprostředkoval svému IT oddělení ke kontrole, k přípravě provedení důkazu a taky zajištění, aby videa na náležitém nosiči byla součástí spisu. Žalobce s tím při jednání souhlasil.

29. Kromě toho soud považoval za vhodné, aby při tomto dokazování byl přítomen i zástupce žalovaného. Žalobce totiž správně měl daná videa předložit již v přestupkovém řízení, kde by jejich důkazní provedení mělo žádoucí účinky. Jako obviněný z přestupku však samozřejmě neměl důkazní břemeno ve vztahu ke své nevině a daný důkazní návrh proto nebyl procesně nepřijatelný. Bylo však za daných okolností spravedlivé, aby žalovaný měl příležitost na tvrzené videodůkazy reagovat. Proto soud odročil na jednání na neurčitou. Avizoval přitom žalovanému, že by jednání pokračovalo v měsíci květnu (kvůli vytíženosti soudu při finalizaci přezkumu územního plánu města Brna na konci dubna a počátku května). Žalobce to vzal na vědomí.
30. Dne 10. 3. 2026 soud písemně s ohledem na výše uvedené vyzval žalobce, aby soudu zprostředkoval slíbený odkaz na svůj Google disk. Žalobce nijak nezareagoval. Na počátku dubna pak soud nařídil jednání ve věci na 15. 5. 2026. Následovala opakovaná komunikace se žalobcem, který se dožadoval změny termínu jednání. Soud ho však opakovaně poučil (v návaznosti na poučení v předvolání na jednání), že by k tomu musel vznést a doložit důležité důvody. To žalobce v několika svých přípisech, v nichž navrhoval různé jiné termíny, neučinil. Soud také žalobci vícekrát připomínal, že nereagoval dle domluvy na jeho výzvu k doložení videí, které sám k důkazu navrhoval. K tomu jen v jednom ze svých přípisů uvedl, že videa přinese na svém notebooku s dodatkem „Google nemohu sdílet“. Přípisem ze dne 10. 4. 2026 soud zopakoval, že takto důkazy nebude možné provést a že je nutné je poskytnout dostatečně předem IT oddělení soudu. Dodal, že z Google disku je možné soubory sdílet. Na to opět žalobce v navazující komunikaci se soudem nezareagoval.
31. Až dne 12. 5. 2026 žalobce zaslal soudu omluvu z jednání opřenu o blíže nespecifikovanou a nedoloženou pracovní vytíženost spolu s jiným soudním jednáním, které se u jiného soudu mělo konat 19. 5. 2025. Současně opět požadoval změnu termínu jednání na červenec, na které by donesl vypálená DVD s videozáznamy z kamery, které podle něj dokazují jeho nevinu, a naopak křivě obvinění ze strany úřednic a sousedů. Vyčíslil pak své náklady řízení. Soud mu na to odpověděl, že stále nesplnil požadavek uvedení a doložení důležitých důvodů, které by odročení jednání ospravedlňovaly.
32. Jednání tedy pokračovalo dne 15. 5. 2026 v nepřítomnosti omluveného žalobce. Soud zamítl jeho důkazní návrh na provedení videí, která měla prokazovat jeho nevinu, protože soudu včas a řádně nedodal příslušný důkazní prostředek, jak bylo nutné a jak byl náležitě poučen. Měl k tomu dostatek procesního prostoru a zamítnutí daného důkazního návrhu je tedy jen důsledkem jeho nesoučinnosti. Kromě toho soud zamítl i návrh na výslech statika Ing. K. M. (měl-li tak rozumět nejasnému tvrzení žalobce v žalobě), protože správní spis obsahoval dostatek podkladů pro posouzení věci, a již žalovaný také dostatečně vysvětlil, proč nebylo nutné tohoto svědka vyslýchat (blíže viz také bod 46 níže). Žalovaný žádné další důkazní návrhy neměl. Soud proto dokazování ukončil. Po konečném návrhu žalovaného a krátkém přerušení pak vyhlásil tento rozsudek.

VI. Hodnocení soudu

42. Žaloba *není důvodná*.
43. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona soudního řádu správního. Vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce vznesl řadu námitek a soud je vypořádá ve čtyřech skupinách strukturovaných výše. Ani jedna z nich neobstojí.

K procesním námitkám

44. První procesní výhradou je tvrzené neseznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Z předvolání k ústnímu jednání ze dne 26. 2. 2025 (jakož i z předvolání na dřívější data ústního jednání, vyplývá, že byl žalobce řádně (a opakovaně) poučen o právu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Ve výzvě se uvádí, že žalobce dostane příležitost uplatnit toto právo v závěru ústního jednání. Žalobce této možnosti nevyužil, resp. se o ni sám připravil, pokud z ústního jednání odešel. Měl pak více než dva měsíce až do 30. 5. 2025, kdy mohl do spisu kdykoli nahlížet. Neudělal to. Argument vzdáleností bydliště na tom nic nemůže změnit, chtěl-li žalobce svá práva bránit, měl k tomu příležitost. Správní řád neukládá správnímu orgánu, aby účastníka informoval o každém novém podkladu zařazeném do spisu. Účel § 36 odst. 3 správního řádu se naplní poučením v rámci některého úkonu (zde výzvy k ústnímu jednání) a poskytnutím dostatečného prostoru k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Ten žalobce dostal.
45. Žalobce navíc neuvádí jediný konkrétní podklad, který by neznal. Spis po ústním jednání žádné nové podklady významné pro skutkový závěr neobsahoval. Jedinou další písemností ve věci samé byl přípis s videozáznamy, které do spisu zaslal sám žalobce dne 24. 3. 2025. O nich tedy stěží může tvrdit, že se s nimi nemohl seznámit. Soud opakuje, že žalobce výslovně souhlasil s konáním ústního jednání ve své nepřítomnosti. Tím se sám připravil o možnost být u dokazování v reálném čase. Důsledky té volby musí nést.
46. Druhou procesní výhradou je nevyslechnutí Ing. K. M. Žalobce navrhl jeho výslech, městský úřad mu ale nevyhověl. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, proč. Ing. M. byl přítomen kontrolní prohlídce a podepsal protokol z ní. Žádnou výhradu k jeho obsahu nevznášel. Skutkový stav už byl spolehlivě prokázán protokolem a souladnými výpověďmi pěti svědků. Další výslech tak nemohl přinést cokoli, co by tento závěr zpochybnilo. Podle § 52 správního řádu provede správní orgán ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Není povinen provést všechny navržené důkazy. Účastník, který svůj návrh chce prosadit, musí konkrétně označit, k čemu má daný důkaz vést. Žalobce ani v odvolání, ani v žalobě konkrétně nespécifikoval, jakou skutkovou okolnost by měl výslech Ing. M. osvětlit nad rámec již zjištěného.
47. Třetí procesní námitka se týká pokusu o smír. Podle § 7 odst. 8 zákona o některých přestupcích je správní orgán povinen se před zahájením projednávání přestupku ublížení na cti pokusit o smír mezi obviněným a osobou přímo postiženou spácháním přestupku. Smír je dohodou. Vyžaduje vůli všech stran. Z protokolu o ústním jednání dne 21. 3. 2025 vyplývá, že městský úřad pokus o smír uskutečnil. Žalobce už byl sice pryč, ale J. M. i M. V. smír odmítli. Tím byl smír objektivně vyloučen. Účast žalobce na tomto pokusu by na výsledku nic nezměnila – sama strana, jejíž souhlas je nezbytný, smír nechtěla. Navíc to byl právě žalobce, kdo souhlasil s projednáním věci ve své nepřítomnosti. I tato okolnost se musí přičíst k tíži jeho vlastní volby.
48. Čtvrtou procesní námitkou je žádost o „vymazání“ Ing. K. S. z obvinění. Procesní institut „vymazání“ konkrétní osoby z obvinění správní řád ani zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neznají. Předmět přestupkového řízení a okruh osob v něm vymezuje správní orgán v rámci své pravomoci. Ing. K. S. byla úřední osobou stavebního úřadu přítomnou kontrolní prohlídce dne 7. 6. 2024. Ke spáchání přestupku znevažení postavení úřední osoby podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích není nutné, aby konkrétní osobě vznikla škoda nebo újma. Chráněným zájmem je důstojnost

a autorita úřední osoby při výkonu pravomoci. Ing. K. S. tuto pravomoc na místě vykonávala spolu s A. P. a D. Š. Otázka její působnosti je pro znaky přestupku nepodstatná. Postačí, že Ing. K. S. byla úřední osobou. A tu žalobce výrokem „hloupé a pitomé úřednice“ znevážil.

49. Poslední procesní námitka se týká nedoručení rozhodnutí svědkyním A. P., D. Š. a Ing. K. S. Rozhodnutí o přestupku se podle § 68 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky oznamuje obviněnému a osobě přímo postižené přestupkem. Osobou přímo postiženou je podle § 71 téhož zákona ta osoba, vůči níž bylo spáchání přestupku směřováno tak, že je nositelem konkrétního chráněného zájmu. U přestupku ublížení na cti podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích je takovou osobou ten, jehož čest byla výroky obviněného poškozena. J. M. a M. V. tedy postavení osob přímo postižených měli. Svědkyně ze stavebního úřadu nikoliv. U přestupku znevážení postavení úřední osoby je chráněna autorita veřejné moci jako taková, nikoli osobní postavení konkrétní úřednice. Konkrétní úřednice se v takovém řízení účastní jako svědkyně. Doručování rozhodnutí svědkům zákon nepředepisuje. Žalovaný tedy postupoval plně v souladu se zákonem.

K formálním vadám výroku rozhodnutí

50. Žalobce dále namítá, že výrok rozhodnutí o přestupku neobsahuje ustanovení zakládající místní a věcnou příslušnost městského úřadu. Ustanovení § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví obsah výroku rozhodnutí o přestupku. Z tohoto ustanovení neplyne povinnost uvést přímo ve výroku ustanovení o příslušnosti. Otázka příslušnosti se vyjasňuje v odůvodnění, případně přímo z toho, který orgán rozhodnutí vydal. Žalovaný i městský úřad tento podklad své kompetence v odůvodnění vyložili. Místní příslušnost městského úřadu plyne z veřejnoprávní smlouvy uzavřené s obcí P. podle § 105 zákona o odpovědnosti za přestupky. Věcná příslušnost vyplývá z § 60 odst. 2 téhož zákona. Případná absence této informace přímo ve výroku rozhodnutí není vadou, která by mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí.
51. Další námitka míří na tvrzený rozpor mezi výroky č. 1 a č. 2 rozhodnutí městského úřadu. Žalobce má za to, že výrok č. 1 ukládá vinu za dva přestupky, kdežto výrok č. 2 o pokutě odkazuje pouze na § 7 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích, tedy podle žalobce na sankci za přestupek ublížení na cti. Rozpor zde však není. Při jednočinném souběhu více přestupků se podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uplatní absorpční zásada. Pachateli se ukládá trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Pokud horní hranice pokuty u obou přestupků – podle § 5 odst. 1 písm. b) i podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích – činí shodně 10 000 Kč, použije se ustanovení vztahující se na přestupek, který správní orgán podle závažnosti označí za přísnější. Žalovaný takový přestupek identifikoval jako ublížení na cti. Odkaz na § 7 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích ve výroku č. 2 tak právní zmocnění pro uložení sankce má. Tato volba je v odůvodnění srozumitelně vyložena.
52. Žalobce dále namítá, že z výroku není zřejmé, zda označení úřednic za „hloupé a pitomé úřednice“ je přestupkem proti veřejnému pořádku, anebo proti občanskému soužití. Toto rozdělení z výroku ale plyne. Skutková věta výroku č. 1 popisuje dvě skupiny jednání: výroky vůči úřednicím stavebního úřadu a výroky vůči M. a V. Právní věta pak označuje obě skutkové podstaty, tj. znevážení postavení úřední osoby podle § 5 odst. 1 písm. b) a ublížení na cti podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Z kontextu výroku i z odůvodnění je nepochybné, že označení úřednic za „hloupé a pitomé úřednice“ spadá pod první z přestupků (znevážení postavení úřední osoby). Tyto osoby totiž v rozhodné chvíli

vykonávaly úřední pravomoc. J. M. ani M. V. ji nevykonávali. Obě jednání tedy ke svým skutkovým podstatám patří jednoznačně.

53. Poslední formální námitkou je nedostatečná identifikace svědkyň. U nich nejsou ve výroku uvedeny datum narození a adresa trvalého bydliště. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu ovšem vyžaduje úplnou identifikaci pouze u účastníků řízení. Svědek účastníkem řízení není. Označení svědkyň jménem a příjmením, doplněné o pracoviště, postačuje k jejich jednoznačné identifikaci.

Ke skutkovým a důkazním námitkám

54. Žalobce dále zpochybňuje skutková zjištění správních orgánů. Jádrem jeho argumentace je tvrzení, že si úřednice A. P. a D. Š. výrok „hloupé a pitomé úřednice“ vymyslely jako pomstu za žalobcovy stížnosti na stavební úřad. Že M. a V. lžou. Že předložené videozáznamy svědčí proti verzi správních orgánů. A že vstup úřednic na pozemek jeho matky byl nezákonný. Soud tyto výhrady neshledává důvodnými. Vysvětlí proč.
55. Soud při přezkumu skutkových zjištění správního orgánu vychází ze zásady volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Do hodnocení důkazů provedeného správním orgánem zasahuje pouze tehdy, je-li toto hodnocení zjevně nelogické, vnitřně rozporné, nebo nemá-li oporu ve spisu. Žádný z těchto důvodů zde naplněn není. Skutkový závěr o průběhu události dne 7. 6. 2024 stojí na uceleném řetězci důkazů. Pět svědků – tři úřednice stavebního úřadu a dva sousedi – vypovídalo vzájemně souladně. Jejich výpovědi jsou konzistentní v zásadních bodech, že žalobce označil přítomné úřednice za „hloupé a pitomé úřednice“, pokusil se dvakrát vytrhnout měřicí pásmo z ruky D. Š., slovně napadl J. M. výrazem „blbej čistič bazénu“ a M. V. výrazy mířícími na její zdravotní stav. Tyto výpovědi navíc korespondují s protokolem z kontrolní prohlídky, který obsahuje zachycení žalobcova chování. Protokol bez výhrad podepsal i statik Ing. K. M.
56. Žalobce a jeho matka prezentovali opačnou verzi. Správní orgány obě vyjádření hodnotily. Označily je za účelová a nevěrohodná. Tento závěr má rozumný podklad v důkazním materiálu. V poměru k výše popsané konzistenci výpovědí pěti svědků, podepřené protokolem z kontrolní prohlídky, ani soud verzi žalobce a jeho matky nevěří. Soud proto souhlasí s hodnocením správních orgánů. Žalobce ostatně ani neuvádí žádný konkrétní argument, který by hodnocení důkazů ze strany správních orgánů činil zjevně iracionálním. Tvrdí pouze obecný nesouhlas. To k zásahu soudu nestačí.
57. Jazykový argument žalobce, podle kterého jsou slova „hloupá“ a „pitomá“ synonyma a spojení „hloupé a pitomé úřednice“ je proto nesmyslné, vymyšlené úřednicemi, neobstojí. Synonymické zdvojení je v běžné mluvě běžným prostředkem zesílení důrazu. Mluvčí tím intenzifikuje obsah výroku. To, že dvě slova jsou v lexikálním smyslu synonymy, neznamená, že jejich užití v jedné větě je jazykově nelogické. Žalovaný se s tímto argumentem správně vypořádal. Z této okolnosti nelze dovodit, že by si úřednice výrok vymyslely.
58. Argument pomstychtivosti úřednic je nepodložený. Žalobce nepředložil žádný důkaz svědčící o tom, že by A. P. a D. Š. měly vůči němu konkrétní motivaci k nepravdivému obvinění z přestupku. Obecné poukazování na sousedské spory a na to, že krajský úřad opakovaně rušil rozhodnutí stavebního úřadu, takovou motivaci nezakládá. Profesní spor s úředníkem neznamená, že jeho výpověď v jiné věci je automaticky nevěrohodná. Stejně tak je nepodložené tvrzení, že se J. M. žalobci mstí za starší přestupkové oznámení. Existoval-

li mezi nimi dřívější spor, neznámá to, že M. v této věci lhal. Jeho výpověď přitom koresponduje s výpověďmi tří úřednic stavebního úřadu i s výpovědí M. V. Konstrukci o vícestranné koordinované křivé výpovědi pěti nezávislých osob nic nesusvědčí. I s ohledem na obsah protokolu o kontrolní prohlídce

59. Videozáznamy žalobce nepřinesly do hry nic, co by ucelený řetězec důkazů zvrátilo. Žalovaný je posoudil (byť je pravdou, že je městský úřad opomenul, což ale není vadou, pokud je vyhodnotil poté žalovaný – řízení jako celek bylo v tomto ohledu spravedlivé). Žalovaný vyložil, proč jim nepřiznal důkazní sílu schopnou vyvrátit ostatní důkazy. Zachycují totiž pouze krátké, vybrané fragmenty děje. Žalobce z dlouhého průběhu kontrolní prohlídky vybral okamžiky, ve kterých k inkriminovaným výročkům nedošlo, a z toho dovozuje, že k nim nedošlo vůbec. To je logická chyba. Důkaz, který má vyvrátit ucelený řetězec důkazů, musí mít sílu prokázat opak. Fragmentární videozáznam tuto sílu nemá. Že se konkrétní výrok neobjevuje v jednom zaznamenaném okamžiku, neznámá, že daný výrok nepadl v jiném okamžiku téhož dění.
60. Otázka oprávněnosti vstupu úřednic na pozemek matky žalobce je pro toto řízení nepodstatná. Předmětem přezkumu není kontrola zákonnosti postupu stavebního úřadu. Předmětem je posouzení, zda žalobce naplnil skutkové podstaty přestupků podle zákona o některých přestupcích. I kdyby snad úřednice vstoupily na pozemek bez oprávnění, neopravňovalo by to žalobce k urážkám. Ublížení na cti, znevážení postavení úřední osoby ani hrubé chování k jiným osobám nejsou přípustnými formami reakce na nesouhlas s úředním postupem. Kdo má za to, že úřední osoba překročila své pravomoci, má k tomu jiné nástroje obrany – stížnost, žádost o ochranu před nečinností, podání podnětu k nadřízenému orgánu nebo žalobu. Slovní napadání mezi tyto nástroje nepatří. Tato námitka tedy závěr o spáchání obou přestupků nezpochybňuje.

K výši uložené pokuty

61. Žalobce konečně namítá, že pokuta 8 000 Kč je nepřiměřená. Tvrdí, že správní orgány nezohlednily jeho přestupkovou bezúhonnost a pokuta byla uložena u horní hranice zákonné sazby bez náležitého individuálního odůvodnění. Ani tato námitka neobstojí.
62. Maximální výše pokuty u obou souběžně spáchaných přestupků činí podle § 7 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích částku 10 000 Kč. Uložená pokuta 8 000 Kč tak dosahuje 80 % horní hranice. To je nepochybně pokuta vysoká. Není to však pokuta nepřiměřená. Správní orgány k jejímu uložení dospěly úvahou, která má oporu v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zohlednily formu zavinění (přímý úmysl) i to, že jednání žalobce zasáhlo více chráněných zájmů (čest zdravotně postižených osob, autoritu úřední osoby a nerušený výkon úřední činnosti). Přihlédly ke skutečnosti, že žalobce výroky o slepotě cílily na zdravotní postižení M. V., čímž dal svému jednání diskriminační rozměr. Zvážily i fyzické bránění úřednímu úkonu (dvojí pokus o vytržení měřicího pásma), přítomnost dalších osob při incidentu a vícenásobnost útoku vůči více poškozeným osobám současně. To jsou všechno přítěžující okolnosti.
63. Polehčující okolnost přestupkové bezúhonnosti správní orgány nepřehlédly. Zhodnotily ji ovšem jako překonanou koncentrací přítěžujících okolností. Toto vyvážení má racionální základ a žalobce mu nepředestírá žádnou konkrétní chybu. Jeho argumentace je obecná: bezúhonnost má mít „zásadní vliv“. Má. Ale „zásadní“ neznámá „rozhodující“. Bezúhonnost je polehčující okolnost a polehčující okolnost nepřebíjí jakoukoli koncentraci

přitežujících okolností. V daném případě se sešlo úmyslné vícenásobné slovní napadení několika osob, namířené i na zdravotní postižení jedné z nich, doprovázené fyzickým bráněním úřednímu úkonu. To je závažné jednání. Že žalobce dosud neměl přestupek v evidenci, samo o sobě tuto závažnost nevyvažuje. Soud si je vědom, že se může uložená pokuta jevit jako přísná. Není ovšem za hranicí únosnosti. Pohybuje se v rámci zákonné sazby a její výši správní orgány individuálně odůvodnily. S ohledem na konkrétní okolnosti této věci se navíc soudu jeví jako spravedlivá.

Shrnutí

64. Procesní průběh přestupkového řízení správní orgány nezatížily pochybeními, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Výroky obou rozhodnutí netrpí vadami způsobilými ovlivnit jejich zákonnost. Skutkové závěry mají oporu v uceleném a vnitřně konzistentním řetězci důkazů. Právní hodnocení tomuto skutkovému stavu odpovídá. Sankce je sice přísná, ale v zákonných mezích a opřena o rozumné individuální zhodnocení okolností případu. Žádná ze skupin žalobních námitek se proto nedotkla podstaty věci tak, aby vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

65. Krajský soud posoudil žalobní námítky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
66. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému sice toto právo vzniklo. Žádné však nepožadoval. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 15. května 2026

Martin Kopa v. r.
samosoudce